

melsen i lovens § 95, stk. 3, om udstedelse af nærmere regler om afmærkning samt vejlovens § 6, stk. 1, om udstedelse af vejregler.

Den foreslåede § 92 c, stk. 4, er identisk med den nugældende § 92, stk. 7.

Den nugældende § 92, stk. 6, foreslås ophævet, idet muligheden for at videregive dele af administrationen i forbindelse med tidsbegrænset parkering ikke længere er relevant, når kompetencen efter den foreslåede bestemmelse i § 92, stk. 1, overgår til vejbestyrelse eller vejmyndighed.

Med lovforslagets § 1, nr. 13, foreslås en ny affattelse af § 97. Bestemmelsen vedrører anvendelse af afmærkning på private fællesveje og andre private veje, og ændringerne tager sigte på dels tilpasning til de foreslåede bestemmelser i §§ 92 og 92 a, dels en klarere sondring mellem private fællesveje i byer og på landet.

Bestemmelsen finder anvendelse, når ejerne af en privat fællesvej, en privat vej eller bro ønsker at foretage en færdselsregulerende foranstaltning på området, f.eks. ved fastsættelse af en særlig lav hastighedsgrænse eller forbud mod gennemkørende færdsel.

For så vidt angår private fællesveje i byerne skal bestemmelsen ses i sammenhæng med privatvejslovens § 44, stk. 3, hvorefter ejerne kan etablere fysiske foranstaltninger, f.eks. vejbump eller bomme efter godkendelse af vejmyndigheden og politiet.

Det bemærkes, at vejmyndighedens henholdsvis politiets godkendelse af afmærkningen og den færdselsregulering, afmærkningen vedrører, alene har karakter af en offentligretlig tilladelse. Godkendelsen er således udtryk for, at disse myndigheder ikke vil modsætte sig ejernes ønske om en regulering af færdslen på vejen. Det er et privatretligt spørgsmål, hvem der i givet fald er berettiget til at opsætte afmærkningen og gennemføre de pågældende foranstaltninger.

I relation til private fællesveje i byer foreslås med bestemmelsen i *stk. 1*, at kompetencen til at meddele godkendelse om anvendelsen af afmærkning henlægges til de myndigheder, som efter de foreslåede §§ 92 og 92 a sammenholdt med § 44 i lov om private fællesveje skal træffe afgørelse om færdselsreguleringer. Meddelelse af godkendelse om anvendelse af afmærkning i andre tilfælde foreslås henlagt til vejmyndigheden. I praksis vil ejerne typisk rette henvendelse til vejmyndigheden, når de ønsker etableret sådanne foranstaltninger. Det bemærkes i den forbindelse, at forvaltningslovens § 7 om vejledningspligt medfører, at vejmyndigheden i sager, der vedrører godkendelse af afmærkning af ubetinget vigepligt, ensrettet færdsel

eller lokale hastighedsgrænser, skal videresende sagen til politiet.

Stk. 2 og 3 vedrører private fællesveje på landet samt andre rent private veje og broer. Kompetencen til at meddele samtykke om anvendelsen af afmærkning m.v. på disse veje og broer henlægges med forslaget til politiet, hvilket svarer til de gældende bestemmelser i § 97.

Endvidere foreslås det i *stk. 2*, at politiet, når det skønnes fornødent, kan forlange, at sådan afmærkning tilvejebringes og bekostes af vej- eller broejerne, ligesom politiet, når færdselsmæssige grunde taler herfor, kan kræve, at afmærkning fjernes, hvis den ikke er i overensstemmelse med de forskrifter, der udfærdiges i medfør af § 95, stk. 1. Dette svarer til de gældende bestemmelser i § 97.

Endelig foreslås det i *stk. 3*, at politiet skal give samtykke, hvis en vej- eller broejer ønsker at opsætte bomme m.v. for på den måde at forbyde visse arter af færdsel. Politiet kan i den forbindelse påbyde særlig afmærkning eller belysning af afspærringen, hvilket ligeledes svarer til de gældende bestemmelser i § 97.

Til § 92 d og § 121

Med den foreslåede nye bestemmelse i § 92 d, foreslås det, at trafikministeren får hjemmel til at tillade tidsmæssigt og geografisk begrænsede forsøg med færdselsregulerende foranstaltninger, herunder foranstaltninger alene begrundet i miljømæssige hensyn. Forsøgene kan alene tillades, hvis trafikministeren finder det færdselssikkerhedsmæssigt forsvarligt.

Det bemærkes, at den tidligere gældende færdselslov (lov nr. 153 af 24. maj 1955) indeholdt en konkret bestemmelse (§ 57, stk. 3), hvorefter politi og kommune kunne foretage færdselsregulerende foranstaltninger, herunder med et miljømæssigt sigte, som f.eks. udlægning af vej til legegade, samt en bestemmelse (§ 57, stk. 7) om, at kørsel med køretøjer, hvis tilladte totalvægt og akseltryk oversteg en i hvert enkelt tilfælde fastsat grænse på offentlig vej eller bro kunne forbydes, hvis der var fare for, at broen eller vejstrækningen kunne skades.

Efter den nugældende § 92 i færdselsloven kan politiet med samtykke fra vejbestyrelsen eller vedkommende kommunale myndighed træffe færdselsmæssige bestemmelser, som indvirker på vejes udnyttelse eller indretning.

Endvidere kan politiet efter § 92 med samtykke fra vejbestyrelsen eller den kommunale myndighed bl.a. træffe bestemmelser om standsning og parkering, indførelse af ubetinget vigepligt, påbud om ensrettet færdsel og hel eller delvis afspærring af offentlig vej.